

5 Δεκεμβρίου 2014

Ο Χορός της Θεολογικής βροχής

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

...είχε μια έμφυτη χορευτικότητα και μια φυσική ρυθμικότητα στις κινήσεις

Ευχαριστώ ιδιαίτερος τον καλό μου φίλο και αδελφό Φαίδωνα Χριστοδουλάκη, για την συγκινητική εμπειρία του να την μοιραστεί μαζί μας, στην «Αέναη επανάσταση».

Οι Καθημερινές Εμπειρίες στο Μετρό του Φαίδωνα
Ο Χορός της θεολογικής βροχής
του θεολόγου Φαίδωνα Χριστοδουλάκη, - ΜΑ. Θεολογίας

Μετρό Παρασκευή 24/10/2014 μ.Χ. Απόψε η διαδρομή μου στο μετρό που επιβεβαίωσε εκκωφαντικά το λαϊκό αξίωμα που λέει πως εδώ είναι ο παράδεισος κι η κόλαση. (για την ακρίβεια...από δω ξεκινάνε...)

Αφού λοιπόν έπιασα εξουθενωμένος ένα κάθισμα, άρχισα να σκέφτομαι το τετραημεράκι μου μες στη γλύκα λες κι ήταν ένας μήνας διακοπές...

Ξαφνικά κι ενώ ξεφύλλιζα αδιάφορα μια πολύνεκρη μάχη του παρελθόντος, ανεβαίνει μια νεαρή κοπέλα, αφρικανικής καταγωγής, με υπέροχα ζωγραφιστά μάτια, καλοκάγαθα κι αθώα κι ένα μόνιμο χαμόγελο σχηματισμένο στο όμορφο πρόσωπο της. Είχε σπαστό μαλλί πιασμένο σε μια ογκώδη κοτσίδα και φορούσε κάτι χρυσαφί χρώματος φανταχτερά σκουλαρίκια που έκαναν μια εντυπωσιακή αντίθεση με τη σοκολατί νεανική της επιδερμίδα.

Πολύχρωμα ντυμένη σαν γαϊτανάκι, κρατούσε απ' το ένα χέρι σακούλες σουπερμάρκετ κι απ' το άλλο ένα ιδιαίτερος ζωηρό κοριτσάκι που είχες την αίσθηση πως ήταν μικρογραφία της. Πανέμορφο στολίδι της μαύρης ηπείρου, σαν διαφήμιση της Unisef με χαμόγελο πλατύ και μόνιμο και ζωηρά, διερευνητικά ματάκια όμορφα πολύ σαν της μαμάς της. Ήταν ντυμένο κι αυτό χρωματιστά, με ένα κεφαλάκι γεμάτο κοτσιδάκια τυλιγμένα μεταξύ τους με ιδιαίτερη τέχνη.

Αυτό όμως που μου έκανε καταπληκτική εντύπωση, ήταν μια έμφυτη χορευτικότητα και μια φυσική ρυθμικότητα στις κινήσεις του παιδιού. Χόρευε ρυθμικά σχεδόν ασταμάτητα με κινήσεις συμμετρικές, βγαλμένες από έναν πολιτισμό και κόσμο, αναμφίβολα, απόλυτης εξωστρέφειας. Κάθε τόσο σταματούσε απότομα το χορό κι έλεγε σε άψογα ελληνικά με μια τραγουδιστή φωνούλα προς τους γύρω εκστασιασμένους επιβάτες: «γεια σου! Τι κάνεις;»

Παράξενο πολύ να ακούς τη λαλιά σου από χείλη άλλων πολιτισμών... παράξενο αλλά συνάμα και φυσικό λες και τα ελληνικά φτιάχτηκαν για όλα τα στόματα χωρίς διακρίσεις. Η μαμά του προσπαθούσε μάταια να το κάνει να σταματήσει και

του λεγε ήπια και χαμηλόφωνα... «φρόνιμα... να σαι καλό κορίτσι...εε;»... ενώ αυτό της έσκαγε ένα χαμόγελο colgate και ξαναγύριζε στο χορό...

Στην επόμενη στάση, από την ακριβώς πίσω πόρτα, ανέβηκε μια γυναίκα που μόνη η παρουσία της ήταν ικανή να διαλύσει σε δευτερόλεπτα το μαγικό σκηνικό... Έκατσε όρθια κοντά στην πόρτα η προσωποποίηση της δυστυχίας. Μια γυναικεία μορφή που χε πατήσει σίγουρα τα πενήντα όμως έδειχνε δραματικά μεγαλύτερη. Με ένα πρόσωπο που είχε σαν μάσκα κολλημένη την θλίψη, έντονα γερασμένο, με μαλλιά που 'χαν χάσει τη βαφή τους και πλέον είχαν σχεδόν ασπρίσει και ρούχα εμφανώς φθαρμένα αν και καθαρά.

Όλα αυτά πρόδιδαν στα μάτια μου ένα πρόσωπο πολύ πρόσφατα νεόπτωχο και τα ελάχιστα κοσμήματα της ήταν μάλλον απομεινάρια ενός εύπορου παρελθόντος. Μιλούσε χαμηλόφωνα με μια μπάσα, σπασμένη φωνή κρατώντας ένα παλιάς τεχνολογίας κινητό, με κάποιον και το μόνο που μπόρεσα να ξεχωρίσω ήταν δυο φράσεις-χαστούκια...«δηλαδή δεν έχεις ούτε δέκα ευρώ;» ...και μετά... «και τι θα δώσω απόψε στα παιδιά να φάνε;» ...και σε λίγο...«άσε, άσε κατάλαβα... μπήκα μετρό θα τα πούμε άλλη στιγμή...».

Αφού έκλεισε το τηλέφωνο, άρχισε έναν βουβό θρήνο με μορφασμούς πολλούς, ενώ ποτάμι τα δάκρυα έτρεχαν σε δυο ριτιδιασμένα μάγουλα.

Το θέαμα με συγκλόνησε κι έμεινα να κοιτώ μ' ένα στόμα ανοιχτό τη γυναίκα σχεδόν αδιάκριτα, ενώ το ένα μου χέρι έσπαχνε ασυναίσθητα στη τσάντα μου το πορτοφόλι...

Εκείνη τη στιγμή το κοριτσάκι που δεν είχε πάρει χαμπάρι τίποτε από τις τραγωδίες των μεγάλων, εμφανίστηκε μπροστά μου και μου λέει κι εμένα με τη τραγουδιστή φωνούλα της...«γειά σου τι κάνεις;» και τσουπ ξανά ρυθμικός χορός...

Η μαμά της προσπαθούσε να τη πιάσει απ' το χεράκι να μην πέσει και προφανώς για να τη δελεάσει να σταματήσει, έβαλε το χέρι στη τσάντα της, κάτι να της δώσει. Σκύβοντας της λέει... «έλαα... κοίτα τι έχω να σου δώσω...» και ψάχνοντας της πέφτει μια εικονίτσα με έναν «Γλυκύ Ιησού» χαμογελαστό με χέρια ανοιχτά σαν αυτούς που βλέπει κανείς σε Εκκλησίες Καθολικών της Λατινικής Αμερικής.

Το κοριτσάκι μάζεψε γρήγορα από κάτω την εικονίτσα,τη φίλησε και συνέχισε το χορό, όλο ενθουσιασμό και πιο έντονα... επιδεικνύοντας τη σαν τρόπαιο στους γύρω που χαμογελούσαν και χαχάνιζαν.

Σηκώθηκα να κατέβω έχοντας στο χέρι λίγα χρήματα αλλά με το στρίμωγμα στη

πόρτα σχεδόν παρασύρθηκα μακριά απ τη γυναίκα που έκλαιγε. Εκείνη την στιγμή, ένας νεαρός τυπάκος μουσάτος και με μαλλί κοκόρι και σκουλαρίκια, με ύφος αδιάφορο κι αστείο, έκανε κίνηση να κατέβει κολλητά με τη γυναίκα και σε δευτερόλεπτα της έβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα κι έφυγε σφαίρα.

Το μόνο που πρόλαβα να δω ενώ το τραίνο έφευγε, ήταν την γυναίκα να κοιτά με αγωνία έξω μπας και δει τον ευεργέτη της που δε πρόλαβε να ευχαριστήσει, και το παιδάκι της Αφρικής που κρατώντας την εικόνα τους χαμογελαστού Ιησού συνέχιζε να χορεύει...

Ο Θεός των εκπλήξεων μάλλον άκουσε τη προσευχή-χορό της αθώας ψυχής κι ευεργέτησε μιαν άλλη που είχε ανάγκη, ήταν η πρώτη σκέψη του θεολόγου... κι η δεύτερη... του κουρασμένου ταξιδιώτη της πόλης... ίσως να ταν και σύμπτωση.
...πολύ βροχή απόψε!

Φαίδων Χριστοδουλάκης
Επιμέλεια: Σοφία Ντρέκου

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr